

Popor aglomerat, străjeri orbi, câini muți

7 martie 2004

Gili Cârstea

„Scoală-te și luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine” (Is 60:1,2).

Făgăduințele din acest capitol privesc pe poporul lui Dumnezeu din toate generațiile, dar în special generația din vremea sfârșitului. Capitolul 60 este o descriere a felului cum Laodicea va ajunge „capul, și nu coada” printre națiunile pământului. „Ridică-ți ochii împrejur și privește: toți se strâng și vin spre tine!” „Visteriile neamurilor vor veni la tine.” „Străinii îți vor zidi zidurile.” „Fiii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta.”

Toate acestea și multe altele cu o condiție: „Scoală-te și luminează-te... slava Lui se arată peste tine.” În aceste zile de criză, Dumnezeu cheamă pe poporul Său la o redeșteptare a adevăratei evlavii, la o reevaluare a caracterului Său în lumina crucii. Acum, când slava caracterului Său a început să strălucească, este timpul ca Laodicea să se trezească, în sfârșit, din somn. Popoarele planetei noastre se află sub negură mare cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Într-o epocă de dezvoltare fantastică a cunoașterii științifice, omenirea are o concepție din evul întunecat despre caracterul lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta se datorează aproape exclusiv școlilor de teologie, deși teologia ar trebui să fie știința despre Dumnezeu.

Prin Isaia, Dumnezeu ne anunță un lucru extrem de prețios. Slava Domnului nu se arată peste neamuri, peste pământ, ci „peste tine.” Dumnezeu dorește încă să onoreze Laodicea. El este încă dispus să toarne „peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului” un duh de îndurare și de rugăciune, ca să ne întoarcem privirile spre El, pe care L-am străpuns. El dorește să ne descopere slava caracterului Său, a cărei necunoaștere este ultima piedică în calea vindecării finale, în calea „izvorului pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1).

Acum, când aceste binecuvântări stau gata să se reverse peste noi, îngerul bisericii aleargă după alianțe prin Egipt, și după ajutor spiritual în Asiria. Facem tot ce ne stă în putere spre a dovedi că suntem buni pentru comunitatea de credință, că ne-am dezlipit eticheta de sectă și că dorim un loc preferențial în biserica emergentă a secolului 21. Mai recent, ne declarăm deschiși să îmbrățișăm „exercițiile spirituale” ale lui Ignatius de Loyola, părintele faimos al „Societății lui Isus.” Fără ele, ni se spune, corpul nostru pastoral nu poate cunoaște voia lui Dumnezeu, iar poporul nu poate avea „viața abundentă.”

În asemenea momente de criză spirituală, poporul nostru este pus să bată marea, uscatul și internetul spre a face un convertit, iar zidurile Sionului sunt populate de o specie nouă de câini muți, dotați cu străjeri orbi.

În aceste condiții, există motive serioase să ne întrebăm dacă nu cumva expresia 144.000, despre care noi spuneam că este un simbolism, este chiar un număr real, matematic, și poate chiar excesiv.